

Ἀπόψε λοιπὸν τὸ ἑσπέρας ἡ καλλιτέχνης Κατίγλω Φρίμ θὰ προσφέρῃ εἰς τὸ κοινὸν δωδεκάδα ὄλην ἐκλεκτῶν συνθέσεων τῶν ἐξοχωτέρων γερμανῶν μουσικῶν. Ἡ συρροή προμηνύεται ἔκτακτος. **Μόνῃ** αὐτῇ θὰ ἐκτελέσῃ τὸ μακρότατον πρόγραμμα τῆς ἐν ᾧ ἀναγινώσκονται ἐν συνδυασμῷ τὰ γνωστότερα μουσικὰ ὀνόματα μὲ τὰς φρεσκοτέρας αὐτῶν συνθέσεις.

Ἡ περίοδος τῶν δημοτικῶν ἐκλογῶν εἶνε γόνιμος εἰς ἐφημερίδας, ὅπως τὰ πρωτοβρόχια εἰς τοὺς σαλιαγκούς. Ἀλλὰ ὁ καλλίτερος σαλιαγκὸς θὰ ἦνε ὁ *Ρομηός*, ἐφημερὶς ἔμμετρος τοῦ κ. Σουρῆ. Ὅλα θὰ ἦνε ἔμμετρα, ἄρθρα, τηλεγραφήματα, διατριβαί, διάφορα, ἐπιφυλλίδες, κλπ. Ὅλα θὰ χορεύουν ἐν ρυθμῷ, ὑπὸ χορηγῶν τὸν κ. Σουρῆν, ἐκατομμυριοῦχον πάντοτε εἰς στίχους. Εὐχόμεθα νὰ χορεύῃ καὶ ἐν μέσῳ χιλιάδων πενταρῶν, διότι ἡ Μούσα θέλει καλοπέρασι.

Μετὰ τὴν βροχὴν προχθὲς αἱ Ἀθηναίαι μας ὄλαι ἔσταζον δρόσον καὶ ἀπέπνεον ἄρωμα γλυκὺ. Ὁ ἥλιος περὶ τὴν δύσιν του ἐξῆλθε τοῦ ζοφεροῦ αὐτοῦ πέπλου καὶ ἐθεώρει τὴν πόλιν μετὰ τρυφερότητος ἔραστοῦ, ὅστις πρὸ πολλοῦ ἀφῆκε τὴν ἐρωμένην του κλαίουσαν! Ἰπὸ τὰ κατὰ βροχὰ αὐτῆς δένδρα αἱ ἀκτίνες του ἐπαίζον μὲ τὴν δρόσον, τῆς ὁποίας ἐκάστην σταγόνα μετεμόρφωνεν εἰς πολύχρωμον βόλο γιαλένιο, ἐνῶ τὰ μικρὰ στρουθία ἐτίνασσαν τὰ πτερά των καὶ ἐθορύβουν ὑπὸ τὰ φυλλώματα ὡς μικροὶ παῖδες ἐξερχόμενοι τοῦ σχολείου τὴν παραμονὴν ἑορτῆς.

Αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων, αἵτινες εἰς πᾶσαν δύσιν τοῦ ἀττικοῦ ἡλίου ἀλλάσσουν ἐσθῆτα, δὲν ἀνεγνωρίζοντο, οἷον εἰ μετημφιεσμένα ὑπὸ ποικιλίαν χρωμάτων. Πᾶν τμήμα μαρμάρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐρρίπτοντο αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, ἠδύνατο νὰ ἐκληφθῇ ὡς τεμάχιον ἀποσπασθὲν τῆς χρυσοτεύκτου Ἀκαδημίας. Μία κατάλευκος χιονοστιβάς νεφῶν ὑπέστη τοσαύτας παραλλαγὰς χρωμάτων, ὅταν ὁ ἥλιος ἐκρύβῃ εἰς τὸν ὀρίζοντα, ὅσας δὲν ἠδύνατο νὰ δώσῃ ἡμῖν ἐνδυμασίαι ἀρλεκίνου. Καὶ ἡ Ἀκρόπολις ἐν τῷ μέσῳ τῆς περκαλλῶς αὐτῆς φύσεως ἐφαίνετο ὡς ἐπὶ καμβᾷ κεντημένη.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΗΝ

ΣΩΣΑΤΕ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Πιστεύω ἤδη νὰ ἦνε γνωστὸν ὑμῖν ὅτι ἡ ἐπάρατος εὐφρογία ἐπεσκέφθη καὶ ἐκ δευτέρου τὴν πόλιν ἡμῶν δὲν πιστεύω ὅμως νὰ ἦνε ὑμῖν γνωστὸν ὅτι ἡ δευτέρα αὐτῆς ἐπίσκεψις δὲν εἶνε πλέον, ὡς ἄλλοτε, προσωρινή, ἀλλὰ διαρκὴς καὶ ἴσως αἰώνιος, ἀπόφασιν ἀμετάτρεπτον ἔχουσα νὰ μὴ ἀφήσῃ ψυχὴν ζῶσαν ἐκ τῶν Πειραιέων. Βίς τὴν πόλιν ἡμῶν κλαυθμοὶ καὶ ὄδυρμοι διαδέχονται τὸ βαθύ τῆς νυκτὸς σκότος, καὶ ἕκαστος σπεύδει ὅπως ταχέως τελειώσῃ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ καὶ κλεισθῇ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, νομίζων ὅτι ἡ παντοῦ εἰσδύουσα εὐφρογία, εὐροῦσα τὰς θύρας κεκλεισμένας, δὲν θέλει ἐπισκεφθῇ αὐτόν. Ἀπαντα τὰ βιομηχανικὰ καταστήματα ἐκλείσθησαν, πᾶσα ἐργασία ἐ-

παυσε, καὶ οὐδ' αὐτὸς ὁ θεὸς καὶ προστάτης τῆς πόλεως μας Ἐρμῆς ὄρχεται εἰς βοήθειάν μας. Καὶ ὅμως τὸ ἀστυνομικὸν δελτίον καθ' ἐκάστην ἀναφέρει ὅτι οὐδὲν κρούσμα εὐφρογίας ἐν Ἀθῆναις καὶ ἐν Πειραιεὶ ἐγένετο· ἀλλ' ὡ τῆς κωφότητος τῆς ἀστυνομίας μας! ὡ τῆς ἀπρανοησίας καὶ ἀμεριμνησίας τῶν ἡμετέρων δημοτικῶν ἀρχῶν! Ὁ δυστυχὴς Πειραιεὺς κινδυνεύει νὰ μετατραπῇ εἰς Σόδομα καὶ Γόμορα καὶ οὐδὲν κρούσμα εὐφρογίας ἐγένετο; ἀλλ' ἔχουσι δίκαιον, δὲν πρέπει τις ν' ἀριθμῇ πλέον κρούσματα ἐν Πειραιεὶ, ἀλλὰ θύματα, καὶ ὅμως οὐδ' αὐτὰ ἀναφέρονται, ἂν καὶ περὶ τὰ πέντε καθ' ἐκάστην ἀριθμοῦνται. Οὐδὲν ὑπολείπεται ἡμῖν πλέον, εἰμὴ ν' ἀφθῶμεν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ· ὅθεν οὐδὲν ἄλλο πράττομεν, εἰμὴ λιτανείας καὶ προσευχὰς, ὡσὰν μὴ τις ἡμῶν γνωρίζῃ τὸ αὖθις Ἀθηναῖαι καὶ χεῖρα κίνει». Τῶν πάντων δὲ χεῖριστον εἶνε ὅτι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν δὲν εἰσακουόμεθα, διότι ἐξ ἀρχῆς ἐσχομεν τὴν ἀπρονοησίαν νὰ παραθῶμεν, καθὼ μάλιστα ἔμποροι, τὴν πρώτην ἐντολὴν αὐτοῦ «Μὴ κλέψῃς», καὶ διὰ τοῦτο τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν ἡ εὐφρογία ἐν τῇ παρὰ τῷ Τελωνεῖῳ συνοικίᾳ ἐποιήσατο. Τὸ μόνον, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγκαρδίως λυπούμεθα, εἶνε ὅτι ἀποθνήσκομεν ὡς πρόβατα σπαρασσόμενα ὑπὸ τοῦ λύκου ἀνευ οὐδεμιᾶς περὶ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ποιμένου φροντίδος.

Καὶ ὅμως, ὅτε ἐν Ἀθῆναις ἤκμαζεν ἡ εὐφρογία, φροντὶς κατεβλήθη ὅπως ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης φέρωσι δαμαλίδα πρὸς ἐμβολιασμὸν τῶν κατοίκων δωρεάν, καὶ αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες στήλας καθ' ἐκάστην ἐπλήρουν, συντελοῦσαι οὕτω οὐκ ὀλίγον εἰς τὸ ν' ἀφυπνίσωσι τοὺς ἀρμοδίους· ἐνῶ ἡμεῖς οὐδεμίαν τοιαύτην ἐφημερίδα ἔχομεν, καὶ ἂν ἔχωμεν εἶνε διὰ τὸν τύπον.

Πρὸς ὑμᾶς ὅθεν καταφεύγομεν, κύριε συντάκτα, παρακαλοῦντες ὅπως ἀνακοινώσῃτε ταῦτα εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, διότι εἶνε ἀδίκον ν' ἀποθάνωμεν σιωπηλῶς χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ἔχωσι γνῶσιν οἱ γείτονες ἡμῶν Ἀθηναῖοι.

Πειραιεὺς, 17 Μαρτίου 1883

Πάπ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΚΟΥΣΜΑΤΑ

Τὴν ἑσπέραν τῆς Τρίτης ὁ συμπαθέστατος κ. **Ἀριστομένης Προβελέγιος** συνεκάλει ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πανασοῦ πολυπληθῆ καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον ἐκ Κυριῶν καὶ Κυριῶν, πρὸ τοῦ ὁποίου εὐδόκησε νὰ ἀναγνῶσῃ τεμάχια ἐκ γενναίας καὶ κοπιώδους ἐπιβολῆς· ἀποσπάσματα ἐκ μεταφράσεως τοῦ **Φάουστ**.

Ὁ κ. Προβελέγιος εἶνε γνωστὸς εἰς τὸν παρ' ἡμῖν πτωχὸν ποιητικὸν κόσμον, ὡς ὁ καλλιτεχνήσας τὰ περίκομψα ἐκεῖνα διηγηματικὰ ποιήματα, ἐν οἷς ἡ πλαστικότης τῆς εἰκόνος καὶ τῆς καθαρευούσης ἢ γλαφυρότης ἀμιλλῶνται πρὸς τὴν ἔκτακτον ὄντως περιγραφικὴν δεινότητα ποιήματα ὅμως μὴ ἀπηλλαγμένα ἐνίοτε καὶ ὑποψύχρου τινὸς πνοῆς, ἴσως ἔνεκα τῆς ἀκρας ἐπιμελείας τοῦ ποιητοῦ περὶ τὴν ἀρχαιότητα τῆς γλώσσης· ἀλλὰ προτιμώτερον τοῦτο καθ' ἡμᾶς ἢ τὸ συγκαλύπτειν τὰ φρικωδέστερα κατὰ τῆς γραμματικῆς τραύματα ὑπὸ τὴν ἀνεύθυνον σκέπην τῆς ὑψηλῆς πατριωτικῆς μανίας. Ἦκμαζε τότε ὁ τόσοσιν οἰκτρῶς